

zopet na Dunaj in enkrat še celo k cesarju v Regenspurk ali kako se že ta prokleti nemški kraj imenuje. Opravili niso nič, ker je bilo in bo zmiraj tako, da cesar ne izkljuje oči ne škofu ne najmanjšemu graščaku! Ali tudi naslednik Albreht Sigismund ne bo dosti boljši, kar so že občutili podložniki v Železnikih. Sedem se jih je združilo, da so nekaj jelenov pobili. Ali je to kaj posebnega? Škof pa je obsodil vsakega, da plačaj stoinvajset tolarjev. Kdaj jih je jelen vreden? Ali plačati so jih morali, če niso hoteli k Miholu Schwaiffstrigkhu, ki daje slabo pijačo, slabo stanovanje!

Tako sva se razgovarjala, dokler nisva bila zopet na Visokem, kjer je oče Polikarp prav rad vzel v vednost Jeremije Wulffinga odgovor. Tudi nočem zamolčati, da se mi je tisto noč sanjalo o Margareti, njegovi hčeri. (Dalje prihodnjič.)

Pavel Golia:

Lestve.

Napočila je zadnja ura dnevu.
 V vrhovih belosnežnih mro
 poslednji žarki solnca rdečega,
 gorečega
 v brezsilnem gnevu.
 Nad sivimi poljanami se pnó
 do néba lestve, ki jih z blagoslovljeno rokó
 nerazodeta plete tisočletna tajna.
 Po lestvah bo prišla princesa
 poljubit izmučeno obličje Kajna,
 da odpuste mu smrtni greh nebesa.

